ČERVENEC-SRPEN 2022 79 Kč

ŽIVOT víry

Proměna společnosti evangeliem

téma: Život nemá být sprint / 18

Jiří Dohnal: „Bál jsem se, že zemřu“ / 20

Pákistán: Unesli mě muslimové / 34

52 stran
čtení na léto
křížovka o ceny

Pavel Černý

vidí církvím do kuchyně

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK
4 **Místo dokonalé krásy**
Miloš Poborský

MÉDIA, KULTURA
6 **The Chosen: Seriál, ve kterém ožívají evangelia**
Jitka Evanová

ROZHOVOR
8 **Snažím se mluvit, jen když to je potřeba**
Pavel Černý

TÉMA: UMĚNÍ ODPOČINKU
12 **Jak je to se sobotou?**
Jiří Bukovský
15 **Odpočinek (nejen) po hobitím způsobu**
Kateřina Vávrová
16 **Stvořitelský plán pro tělo i duši**
Marek Bužga
18 **Život nemá být sprint**
Lukáš Sztefek
19 **Herec v hlavní roli**
Petr Nešpor
20 **Ryba voní od hlavy**
Jiří Dohnal
20 **Když jsem nic nedělal, měl jsem pocit viny**
Jiří Dohnal

MŮJ PŘÍBĚH
22 **Falko, Micka, Mourek...**
Zuzana Földesiová
23 **Základka a zaječí úmysly**
Doubravka Matulová
24 **„Tohle pozvání nesmíš odmítnout!“**
Aleš Jančík
26 **Překvapilo mě, že Bůh je taky duch**
Tereza O.
27 **Mezi záchranáři**
Johana Ondráčková

Z HISTORIE
28 **Čeští vědci a objev zpod hory Ébal**
Daniel Němec

KŘESŤAN A SPOLEČNOST
30 **Snadno dostupný sex podkopává manželství**
Mark Regnerus

NAD BIBLÍ
32 **Co byl „hřích Sodomy“?**
Michal Klus

DALEKOHLED
34 **Museli jsme z Pákistánu utéct**
Anna Tichá

HUDBA
36 **Snažím se být upřímná a písničkami mi to jde líp**
Debora Jelínková

BÝT MLADÝ
38 **Chtěl jsem rychle zbohatnout**
Jan Chalupa

RECENZE
39 **Z Česka až na konec světa**
Miroslava Cásková
39 **Těšínští evangelíci v tolerančním období**
Tomáš Dittrich

6
Ježíš na obrazovkách
seriál The Chosen nadchnul diváky

8
Jsem rád, že jsme to zvládli
s Pavlem Černým o církvi v proměnách doby

12
Sobota, nebo neděle?
odpočinek pohledem teologa i fyziologa

26
Překvapivý nález z Izraele
Češi analyzovali protosinajský nápis

34
Hodili mi do okna zápalnou láhev
vyprávění pákistánské křesťanky

36
Debora Jelínková z kapely Marbles
si na nic nehraje

ŽIVOT víry
PROMĚNA SPOLEČNOSTI EVANGELIEM

ROČNÍK 33 / **ČERVENEC–SRPEN** 2022
CENA 79 KČ

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.
KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE
Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu **www.zivotviry.cz** nebo na e-mailové adrese **predplatne@zivotviry.cz**, popř. na tel. čísle 284 841 922.
Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**: Kníhkupectvo Jonatán, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Mgr. Jitka Evanová
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba: Ondřej Pumr
Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová, Mgr. Tomáš Coufal, Mgr. Hana Zahradníčková
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace
KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **řádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.
Podmínky inzerce: http://**zivotviry.cz/inzerce**

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTSOLIDUM | RENOMIA NETWORK

foto na titulní straně: Život víry – Tomáš Coufal; na protější straně: Angel Studios (6); Život víry – Tomáš Coufal (8); mihtiander © 123RF.com (12); Michael Luddeni, Associates for Biblical Research (26); Umar Farooq / Unsplas (34); Život víry – Tomáš Coufal (36)

Když jde sparťan se slávistou na derby

Milý čtenáři,

proč vlastně Bůh nikomu nestraní (Sk 10,34)? Protože hodnota člověka není v tom, jak se člověk chová, ale v tom, že ho Bůh stvořil a vykoupil. Je špatné, když lidé na něco mají odlišný názor? Určitě nikoli. V čem je tedy problém? Když někdo má nefundovaný názor? Není to ideální, ale zároveň je to normální. Často potřebujeme mít nejdřív názor mylný, abychom mohli dospět k tomu správnému. Problém vidím v tom, když se na lidi s opačným názorem díváme spatra nebo/neboli když je pro odlišnost názoru soudíme.

Výtvarné umění je mým zájmem od dětství, při studiu jsem dokonce musel kreslit a modelařit, ale výtvarničil jsem i nezávisle na tom a mým snem (momentálně nesplnitelným) je znovu se začít věnovat grafice. Mezi křesťany, kteří výtvarně tvoří, občas shledávám dobré věci, ale ještě více diletantství a nevkusu. Mám pravdu, když v tvorbě svých některých sourozenců vidím kýče a myslím si, že ideální by bylo, kdyby s touto tvorbou přestali? Samozřejmě, že mám „pravdu“, ale jen v určitém kontextu. Vkus není nic absolutního a prachšpatné výtvarné či literární dílo může v někom vzbudit umělecký zážitek podobně jako u jiného dílo kvalitní. Periodicky také dochází k posunům vkusu, kdy určitá generace vidí estetické hodnoty tam, kde je jejich otcové neviděli. Dějiny umění učí, že o tom různá pokolení opakovaně vedla spory.

Jak se na kýč asi dívá Bůh? Těžko za něj mluvit v tak relativní záležitosti. Myslím, že pozoruje pohnutky jak tvůrců, tak kazitelů umění. Kýč vzniká kvůli přeceňování osobních schopností, často dokonce z materialismu, tedy kvůli penězům, ale postoje člověka, kterému se kýč líbí, se Bohu líbit mohou. (Aby to nebylo tak jednoduché: I velké umění poměrně často vzniká kvůli penězům, které třeba jinak zbožný Rembrandt potřeboval ke svému náročnému životnímu stylu.)

Pak tu máme věci, které lidi polarizují víc než otázky vkusu: očkování proti covidu, politické sympatie apod. (radši pomlčím o vztahu k sudetským Němcům). Nekřesťané hájí své oplocené pozemky, své bubliny. Někteří z nich vyrazili na demonstraci proti rouškám a na lidi s respirátory, s nimiž jeli v autobuse, se nejednou dívali jako na hlupáky. Sportovní fanoušci (někteří) se dokonce kvůli svému klubu poperou. Zmlátí (někdy i zabijí) fanouška jiného klubu. Proč? Protože ten druhý klub nosí jiné dresy a sídlí v jiné čtvrti... To je absurdní, ale tak to opravdu chodí. Ti druzí jsou prostě špatní. Antivaxeři obviňují očkované z toho, že se bojí covidu, očkovaní zase ty druhé z toho, že se bojí očkování. Určitě se na obou stranách někteří bojí, ale určitě ne všichni. Paušální obviňování je nepoctivá zbraň, která není daleko od uplatnění kolektivní viny.

Četl jsem dobrodružný článek o tom, jak v amerických sborech dochází k názorovému vyhraňování a jak se lidé sdružují ve společenstvích podle politických preferencí. Byly tam statistiky, psalo se tam o tom, jak rozdílné názory ještě mohou koexistovat v rámci jedné kongregace. O tom, s kým se člověk kamarádí, rozhoduje jeho politický názor. To mi připadá až nekřesťanské. Přeju si žít ve sboru, kam chodí fanoušci různých sportovních klubů i různých prezidentských kandidátů, a nedívají se na ty druhé svrchu, a – světe div se – naše společenství takové dokonce je: S jedním sparťanem jsem jako slávista šel na derby a užili jsme si to. Ale neříkám, že Amerika je špatná, možná nás v tom špatném jen předbíhá.

Nabízím ti test, jak poznat, jestli se na druhého díváš spatra. Lakmusovým papírkem často je, jestli mě štve, že má jiný názor. Nesouzení a úctě se musím učit, a dá to víc práce než ovládnout násobilku. Možná je to srovnatelné s učením se cizímu jazyku. Musíme se v tom povzbuzovat; to je vlastně důvod, proč ti o tom píšu.

Začal jsem u hodnoty člověka: Stanovuje ji Bůh. Pokud druhé odmítáme proto, že máme lepší názor na umění, na očkování, na sudetské Němce, na cokoli, opouštíme Boží východisko a tím poškozujeme i sami sebe.

Učím se přijímat lidi s opačnými názory, učím se nepřeceňovat to, že něco asi vím líp. Nechci se zabarikádovat na svém písečku. Svět, který určuje cenu člověka podle toho, jak vypadá, jaké má vzdělání, kolik má peněz atd. atd., nezná jeho skutečnou hodnotu. Proto musí vytvářet bubliny. Často to vede k pocitu ohrožení někým, kdo má odlišný pohled.

Takže jsem při rozdílných názorech s každým vždycky v pohodě? Co nespravedlnost, lež, pokrytectví, podvod, pomluvy? I takových lidí si máme vážit? Bůh (řekněme spíš Bible) jejich postoje odsuzuje, ale jejich chování neruší jejich skutečnou hodnotu, která je v tom, že je Bůh stvořil a zachránil stejně jako kohokoli druhého. Je správné se naštvat (pochopitelně maximálně do západu slunce), přiměřeně vyjádřit nesouhlas, zaujmout stanovisko (cizoložník nemá v církvi místo; ale musí zůstávat ochota přijmout kajícníka).

Znát svou pravou hodnotu nám pomáhá být skutečně tolerantními – lidi s opačnými názory nejen trpět, ale také si jich vážit. To by v našich vztazích mělo být základem. Lidé, kteří neznají svou identitu, se potřebují shodovat, kdežto my se díky Bohu setkáváme na širším základě, než je názorová shoda, která stejně vždycky bude jenom dílčí. Bůh každého z nás stvořil a zachránil. Z ničeho menšího bychom v církvi vycházet neměli.

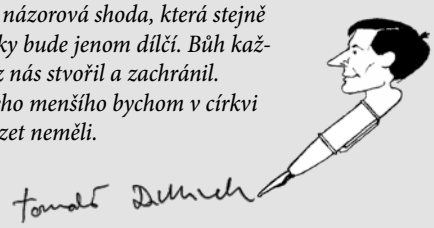

úvodník

Místo dokonalé krásy

Proč Sijón? Proč ne Kriváň?

MILOŠ POBORSKÝ

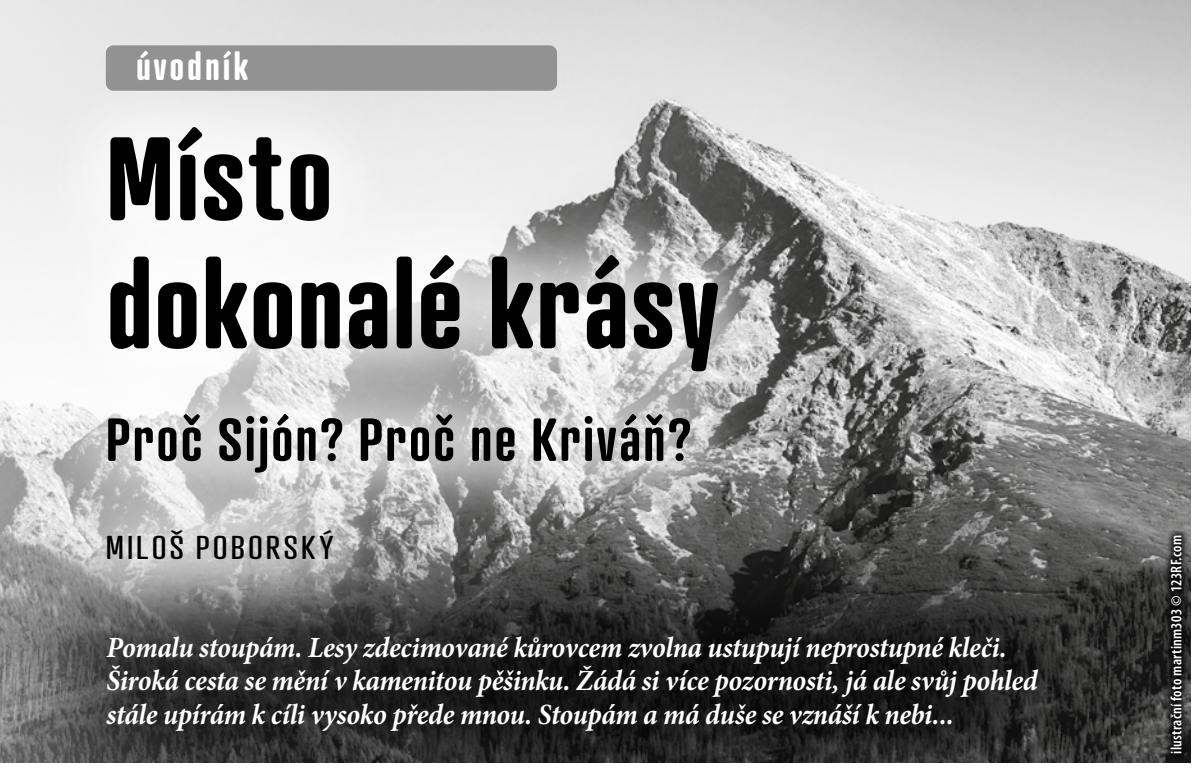

ilustrační foto martinm303 © 123RF.com

Pomalu stoupám. Lesy zdecimované kůrovcem zvolna ustupují neprostupné kleči. Široká cesta se mění v kamenitou pěšinku. Žádá si více pozornosti, já ale svůj pohled stále upírám k cíli vysoko přede mnou. Stoupám a má duše se vznáší k nebi...

Můj parťák je kdesi vpředu, přesto neputuji sám. Obklopen dalšími nadšenci, k vrcholu jednomyslně hledíme všichni. Rychlejší mě předcházejí, někteří dokonce i teď, ve dvou třetinách cesty, běží. Trochu jim závidím. Budou na vrcholu mnohem dříve než já a o to déle se budou moci kochat nádhernými výhledy, jaké jen dokáže vykouzlit nebe bez mráčku. Tu a tam předcházím někoho i já. Třeba zrovna tuhle postarší, opravdu dost obézní dámu. Co ta tady dělá?! Zaháním nestoudnou myšlenku, a když ji míjím, usměju se na ni a hezky ji pozdravím. Chci jí vyjádřit, že i ona sem patří. Zaslouží si víc obdivu než všichni běžci dohromady. Jestli na vrchol vyfuní i ona, pak snad kdokoliv.

Vnímám krásu okolní přírody, kůrovci i válce na Ukrajině navzdory. Je léto, čas dovolených. Pro někoho také od církve a od Pána. Mně se to některé roky taky stalo, letos si na to ale chci dát pozor. Ve snaze přiblížit se Bohu si spontánně vybavuji biblické verše, které o horách mluví. Na několik si vzpomenu, a abych načerpal další inspiraci, na chvíli si sednu a z mobilní aplikace zjišťuji, že jich je jen v Žalmech na padesát.

Horu Sijón žalmista nazval místem dokonalé krásy. Vlastně je to odvážné tvrzení, vždyť krása je tak subjektivní věc. Měla-li by dostát přívlastku *dokonalá*, musela by se líbit všem. Kdo v Jeruzalémě byl, potvrdí, že Sijón není žádná hora. Je to obyčejný kopec, a ještě jen z jedné strany. Půjdete-li od Jaffské brány Starým Městem, přijdete na kopec Sijón mírně z kopce. Že jste na kopci, vám prozradí až pohled do Kidrónského údolí.

Místo, kde se projevil Bůh

Důvod dokonalé krásy Sijónu musí být v něčem jiném. Bývala tu jebúsejská pevnost. Kolem roku 1000 př. n. l. ji dobyl král David, přenesl sem své sídlo i archu úmluvy. Než spočinula v Šalomounově chrámu, uběhla řada let. Možná proto je někdy hora Sijón ztotožňována s Chrámovou horou, Jeruzalémem i Zemí zaslíbenou. Mám to! Bohu odporní, hříšní, pyšní a dlouho neporazitelní Jebúsejci zde byli Davidem poraženi. S ním na to místo přišla Boží vláda, viditelně se projevila Boží moc a sláva. Než mohla spočinout v nedalekém chrámě, přebývala zde Boží přítomnost. Ta je pravým zdrojem a důvodem dokonalé krásy Sijónu.

A to jsem ještě nezmínil událost, která se zde taky stala. Žalmista nejspíš zahlédl v daleké budoucnosti její stín, my ale vcelku s jistotou víme, že právě zde Ježíš při poslední večeři s učedníky vyslovil to, co někteří lidé považují za nejkrásnější texty Nové smlouvy. Máme štěstí, že Jan nebyl líný dělat si poznámky, jak se to někdy stává nám. Ježíšova vzácná slova o příchodu Přímluvce a Utěšitele zachytil a nám je předal. Kdyby to slyšeli nešťastníci Jebúsejci, jistě by se alespoň někteří z nich obrátili. Měli smůlu, žili ve zlých dobách, kdy Duch svatý ještě nebyl lidem dán.

Radost z nově nabytého poznání vzápětí zakalí neodbytná myšlenka: Proč si Bůh nevybral nějaké důstojnější místo, kde by se zaskvěl? Vždyť mu přece patří štíty hor. Kdyby to bylo na mně, doporučil bych mu nějakou majestátní horu, aby podtrhla slávu jeho důstojnosti! Jen ne tuctový polokopec. Třeba Kriváň, od západu první dvoutisícovka Vysokých Tater, na který se už několik hodin snažím vystoupit. Je dobře viditelný vlastně odevšad, v mých očích je dokonale krásný. Kolikrát jsem jel okolo, tolikrát jsem na něj toužil vystoupit. To by bylo důstojné místo, kde by se Bůh měl zaskvět!

Svůj skvělý nápad rychle zavrhuji. První výstup na Kriváň je doložen až roku 1772, i když se má za to, že už od 15. století tam chodili haviři. Komu by se tady asi tak zaskvěl? Co Bůh dělá, dělá pro člověka a skrze člověka. *Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu až po západ. Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh. (Ž 50,1–2)* Jestli volá, musí tu být někdo, kdo to volání uslyší a zareaguje. Na Sijónu se nezaskvěl kvůli hoře, ale protože se našel mladíček, který Boží volání zaslechl a dal své srdce Bohu k dispozici. Tam to jen vyšlo najevo. Nebylo-li by Davida, Bůh by se zde nezaskvěl. Proto je to místo současně i Davidovo město. David jako prostředník Božího skvění má svůj hrob právě zde, a ne třeba na Olivové hoře, jak bychom možná očekávali. Nebylo-li by Davida, Bůh by se určitě zaskvěl skrze někoho jiného.

Sedím na vrcholu Kriváně a prohlížím si každý detail 360stupňové krásy zdejší přírody. I ze střechy večeřadla na hoře Sijón je krásný výhled. Ze severu kousek Starého Města se zlatou kupolí Skalního dómu, na východě Olivová hora. Při dobré viditelnosti lze skrz Kidrónské údolí zahlédnout až pás hor nad Mrtvým mořem v Jordánsku. Na jihu je vidět Betlém, na západě Nové Město a hotel King David.

Maria z kurzu odešla

Na Kriváň i na Sijón proudí davy turistů. Hledají krásu, tak byli stvořeni. Krása přírody ukazuje na Stvořitele, ale *dokonalou* krásu neuvidíte očima. Lze ji totiž zahlédnout pouze ušima. Slyšet je od východu až po západ, není kvůli ní potřeba nikam cestovat. Dokonalou krásu ale zaslechne jen málokdo. Částečně i proto, že je k tomu potřeba i lidského prostředníka, a ti mají sklon o dokonalé kráse mlčet.

Jestli se mi od vypuknutí války na Ukrajině skrze někoho zaskvěl Bůh, bylo to skrze Marii. Jen pár let dospělá, vyrostla v církvi, o které vím jen to, že se tam nesmí nosit náušnice. Když mi to říkala, napadlo mě něco docela ošklivého. Ze skupiny studentek češtiny byla suverénně nejlepší. Jednu středu se ale Maria už neobjevila. Vzkázala, že nemůže sedět v Praze v bezpečí, když členové jejího sboru a její vrstevníci brání

Prý nemůže zůstat v bezpečí, když členové jejího sboru brání město před Rusy...

se zbraní v ruce její rodné město před ruskými hordami. Rozhodla se vrátit přímo na frontu. Pokud jí zbraň nesvěří, chce být na místě užitečná třeba jen tím, že bude vojákům vařit jídlo. Té církvi se v duchu omlouvám, kromě nenošení náušnic jistě učí spoustu skvělých věcí, když z jejich středu povstali tak stateční lidé. Chovám naději, že tváří v tvář agresi bychom i my dokázali naivní křesťanský pacifismus odložit.

Svým rozhodnutím Maria výrazně vybočila z dlouhé řady těch, kdo upřednostňují vlastní bezpečí. Vidím v ní kus Kristova charakteru.

Přišel čas vrátit se do údolí. Parťák vyrazil napřed, dobře ví, že jinak mě odsud nedostane. Ještě jednou se rozhlížím. Dolů se mi nechce, na vrcholech hor se vždy cítím blízko Bohu. Krása a *dokonalá* krása se k sobě mají trochu jako mladé a staré víno. Kdo ochutnal staré, mladé nechce, protože staré je lepší... ■

Ing. Miloš Poborský je ředitelem ETS. Je členem KS Praha, regionu Jih, a CB Praha-Šeberov.

Jan Eriksen opět v českých věznicích

2. a 3. 6. navštívil norský evangelisty Jan Eriksen v doprovodu Hany Pospíšilové, bývalé tajemnice KMS, po covidové pauze tři české věznice: Odolov, Pardubice a Rapotice. Na výzvu k přijetí Krista podle Pospíšilové reagovalo celkem asi 100 odsouzených.

H. Pospíšilová, kaplan věznice Rapotice V. Večeřa, J. Eriksen a B. Novák

„Přednášky vždy začínaly několika křesťanskými písněmi ze života, které složil a zazpíval Bohumil Novák. Pak přišel na řadu Jan, který se odsouzených ptal, jestli jim život dal to, co si přáli, a co můžou ztratit, když to zkusí s Ježíšem. Potom jim vyprávěl svůj příběh o tom, jak byl ve vězení a v léčebně pro drogově závislé," přibližuje Pospíšilová. Eriksen vězně vyzýval nejen k rozhodnutí pro Krista, ale i k dennímu čtení Bible a rozdával jim svou životopisnou knihu.

„V Rapoticích byl místní kaplan překvapený tím, že po celou dobu programu nikdo nerušil, ale všichni se zájmem naslouchali. Není to samozřejmost, Jan si odsouzené umí získat. Na jeho výzvu tam reagovalo 48 z nich, ačkoli byli přítomni v hojném počtu i stráže a lidé z vedení věznice, před kterými mívají odsouzení ostych," doplňuje Hana Pospíšilová.

Boží město Frýdek-Místek

Ve Frýdku-Místku se spojilo šest církví a společně vytvořily evangelizační festival Boží město. Uskutečnil se 13. a 14. 5. a na programu byla hudební vystoupení (Lámačské chvály, Timothy), přednášky (Jak přijmout sám sebe; Jak přijmout místo, kde žiji; Smíření ve vztazích a přijetí vlastní rodiny) i hry pro děti na různých místech ve městě.

Nápad oslovit křesťanským poselstvím celé město se zrodil v katolické farnosti, ta pak vyzvala ke spolupráci další místní sbory (CB, CASD, ČCE, SCEAV, CŽB). Celkem se do organizace zapojilo cca 150 lidí.

KS si zvolila radu církve

Na pastorálce Církve Křesťanská společenství (KS) byla zvolena na další tři roky rada církve, a to ve složení Tomáš Božovský, Jan Cvejn, Pavel Kolegar a Jakub Limr. O pozici seniora církve, kterou v současné době zastává Marek Prosner, se bude jednat na podzim.

Pastorálka proběhla 13.–15. 5. ve středisku Immanuel v Dlouhém u Slavíkova a tematicky se zaměřovala na mladou generaci – jak se jí přiblížit a zvěstovat jí

evangelium. „Byli pozváni bratři z mladé generace a současně i lektor, který se s touto generací každodenně stýká. Kromě krátkých přednášek bylo součástí i sdílení o tématu ve skupinách a modlitby za následnou aplikaci," přibližuje program setkání Marek Prosner.

Expresní Mokon

S ohledem na mimořádnou situaci způsobenou válkou na Ukrajině se tým připravující mezidenominační modlitební konference Mokon rozhodl uspořádat mimořádný tříhodinový Mokon on-line. V podvečer 19. 5. se připojilo cca 35 adres na Zoom propojený s prostorami pražského IHOPP (Mezinárodní dům modlitby), kde byl chválicí tým a většina z přípravného týmu, aby se modlili. Po společném úvodu se modlitebníci v několika blocích rozdělili

do menších skupin, zazněly přímluvy přímo za situaci na Ukrajině, ale i obecněji za vztah Ruska a Ukrajiny a za poznání Boží vůle.

Plánovaný čas tří hodin uběhl velmi rychle, k hladkému průběhu významně přispěl svou moderací Lukáš Mixánek a technický tým, který přenos zajišťoval. Chvály vedl tým pod vedením Mirka Bálka.

22. 10. by se měl v Praze konat standardní prezenční celodenní Mokon.

Lubomír Ondráček

Konference Gedeonů

Mezinárodní svaz Gedeonů v ČR si pro pořádání první národní konference zvolil motto z Pavlova dopisu Koloským 1,23. Konference se konala 20.–22. 5. v Top hotelu Praha. Na páteční večer byli na setkání pozváni pastoři sborů, které dlouhodobě s Gedeony spolupracují.

Cílem Gedeonů je skrze rozdávání Božího slova získávat lidi pro Krista, nikoli pro jednotlivé církve. Současně členové Gedeonů musejí být zakotveni v místním sboru. Celosvětovým mottem organizace je text z Izajáše 55,11 ohledně moci Božího slova. Svaz působí ve 110 zemích a ročně rozdá až dvě miliardy Nových zákonů. V ČR působí na 350 Gedeonů a jejich pomocnic (Gedeonem může být pouze muž nezaměstnaný v církvi, pomocnicí manželka Gedeona).

Gedeoni nabízejí návštěvu místních sborů a prezentaci své činnosti a také členství novým Gedeonům a pomocnicím. Tisk Nových zákonů financují z darů (viz *www.gedeoni.cz*).

Lubomír Ondráček

Festival na Vyšehradě

Po Letné, Vítkově a Petříně se poslední květnovou sobotu dalším vyvýšeným místem, které rozezvučel festival Na výšinách, stal pražský Vyšehrad. Šestý ročník multi-

žánrové open-air akce do Prahy přivedl křesťanské hudebníky i řečníky. České a slovenské interprety (eSPé, Noemiracles, ONMY, Lévi, Marbles...) doplnil britský rapper Faith Child.

Z řad řečníků se za mikrofonem vystřídali například Pavel Eder (Můžu i já slyšet Boží hlas?), Pavel Hošek (Blíží se konec světa?) nebo manželé Monika a Jakub Vejmělkovi (Jak křesťanství pohlíží na sex a partnerské vztahy?). K dispozici byla i modlitební služba a duchovní poradenství.

Za festivalem stojí tým křesťanů z různých sborů a denominací, zaštiťuje ho zejména Mládež pro Krista. Festival má evangelizační charakter a je zdarma.

Staronovým biskupem SCEAV je Tomáš Tyrlík

28. 5. se v Českém Těšíně konalo volební zasedání Synodu Slezské církve evangelické augsburského vyznání (SCEAV). Biskupem církve byl i na další funkční období (2023–2028) zvolen dosavadní biskup Tomáš Tyrlík. Církevním kurátorem (statutárním zástupcem) byl zvolen Vladislav Blahuta. Synod zvolil také členy Dozorčí rady Slezské diakonie a členy jednotlivých komisí.

Motto synodu znělo „Učíme se od Nejlepšího", které reflektuje téma letošního roku ve SCEAV, jímž je výchova a vzdělávání.

Synod ČCE se omluvil homosexuálům

Synod Českobratrské církve evangelické, který zasedal 19.–21. 5. ve Svitavách, přijal kající text nazvaný „Žijeme spolu v jedné církvi", ve kterém se omlouvá lidem s homosexuální orientací, kteří se „mnohdy necítí v našich sborech dobře" a kterým „v minulosti církev často ubližovala". Zásadní je zejména tato věta: „Přejeme si, aby lidé s homosexuální orientací nacházeli v našich sborech domov a byli, tak jako všichni, přijímáni i se svými partnery a partnerkami."

Text připravila Komise pro přípravu rozhovoru s lesbami a gayi v církvi. Ačkoli byl většinově přijat, přesto názor v synodu a v církvi na tuto problematiku není jednotný. Na jednání synodu se o ní diskutovalo, padl i návrh komisi rozpustit. „Mám z komise pocit, že chce manželství homosexuálů protlačit. Manželství přitom považuji za biblicky ustanovený svazek muže a ženy. Myslím, že LGBT lidi máme přijímat, ale postačí, když vedle sebe budeme žít," prohlásil například Mojmír Blažek, farář ze sboru v Českém Těšíně.

Zmíněná komise byla ustanovena v roce 2019 a má mimo jiné do budoucna církvi pomoci zodpovědět otázku, zda je svazek dvou lidí stejného pohlaví partnerstvím, anebo by mohl být i manželstvím.

Dále synod, nejvyšší zákonodárné a řídící shromáždění ČCE, oficiálně vyjádřil „soucit se všemi lidmi, do jejichž života zasáhla agrese Ruské federace proti Ukrajině" a přijal prohlášení o vztahu k muslimům, vyzývající k porozumění, dialogu a pokojnému soužití s nimi. Oficiálně synod zrušil farnost ve Zruči nad Sázavou a rozhodl o vzniku samostatného farního sboru v Roztokách u Prahy. Jedná se o první nový český sbor ČCE od roku 1965.

Všechna prohlášení a podrobný popis jednání jsou dostupné na webu *https://synod.e-cirkev.cz*.

Festival Lumen oslavil 30. narozeniny

Slovenský festival Lumen, který začínal jako přehlídka křesťanských pěveckých sborů a během let vyrostl v jeden z největších festivalů ve střední Evropě, se 3. a 4. června konal v Trnavě již potřicáté. Hlav-

ním hostem byla letos australská skupina Planetshakers, dalšími zahraničními hosty byli např. britský rapper Guvna B, Estonec Daniel Levi nebo němečtí Good Weather Forecast. Ze slovenských interpretů zpívala např. oblíbená písničkářka Sima Magušinová (dříve Martausová).

Kromě pestrého hudebního programu a vystoupení pro děti probíhaly v centru města také semináře a diskuse – např. na témata „Jaké vedeme životy v době války a boje?", „Jak žít víru na sociálních sítích" nebo „Potkají se křesťan, muslim a žid". V Řeholní kavárně obsloužili festivalové návštěvníky řeholní sestry a kněží, kteří zde byli k dispozici i pro rozhovor.

připravila Lucie Vlasáková

foto: 1 – archiv H. Pospíšilové; 2 – Marek Bužga, 3 – archiv redakce; 4 – ŽV – Tomáš Coufal; 5 – Andrej Jaško